

12 Φεβρουαρίου, 1990

[Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑ-
ΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΩΝ 1. ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΑΜ-
ΜΟΥΓΙΑΡΟΥ ΚΑΙ 2. ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΔΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ
CERTIORARI/ MANDAMUS/ PROHIBITION,*Εφεσεϊόντων-Αιτητών,*

και

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑ-
ΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ 14.5.88 ΣΤΗΝ ΠΟΙΝΙ-
ΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΥΠ' ΑΡ 15620/87.*(Πολιτική Έφεση Αρ. 7938).*

Ποινική Δικονομία — Νομικό ζήτημα — Παραπομπή προς γνωμάτευση από Ανώτατο Δικαστήριο — Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος, Κεφ. 155, άρθρο 148(1) — Διακριτική εξουσία, όπου το αίτημα προέρχεται από τον κατηγορούμενο — Στην προκειμένη περίπτωση το ποινικό Δικαστήριο σωστά άσκησε την διακριτική του εξουσία, αργούμενο διακοπή της δίκης. 5

Προνομιακά Διατάγματα — Certiorari, mandamus, prohibition — Νομική πλάνη εμφανής από τα πρακτικά — Προϊτόθεση εκδόσεως Certiorari είναι η ύπαρξη εμφανούς νομικού λάθους στο κείμενο, που παρουσιάζεται ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου — Επειδή στην προκειμένη περίπτωση δεν υπάρχει τέτοιο λάθος, σωστά ο Πρωτόδικος Δικαστής δεν εξέδωσε certiorari και σωστά απέρριψε και τα αιτήματα για mandamus και prohibition, η έκδοση των οποίων εξαρτάτο από την επιτυχία του αιτήματος για certiorari. 10

Σε ποινική υπόθεση αφορώσαν κλοπή από τον Κ.Ο.Τ. η υπεράσπιση υπέβαλε αίτημα επιφυλάξεως νομικού ζητήματος για γνωμάτευση από το Ανώτατο Δικαστήριο κατά πόσο η διαδικασία είναι άκυρη, γιατί ο παραπονούμενος ενήργησε και ως ανακριτής. Το αίτημα υπεβλήθη προτού περατωθεί η μαρτυρία του εν λόγω προσώπου, που ήταν και ο πρώτος μάρτυρας κατηγορίας, και ενώ απέμεναν 14 μάρτυρες κατηγορίας. Το Ποινικό Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα, το οποίο και θεώρησε πρόωρο. 15 20

Ο κατηγορούμενος ζήτησε και έλαβε άδεια καταχωρήσεως αιτήσεως για certiorari, mandamus και prohibition. Η επακολογηθείσα αίτηση, όμως, απορρίφθηκε. Γι' αυτό και υπεβλήθη η παρούσα έφεση. 25

Οι νομικές αρχές, στις οποίες αναφέρθηκε το Εφετείο, απορρίπτοντας την έφεση, εξάγονται από τα πιο πάνω περιληπτικά σημειώματα.

Η έφεση απορρίπτεται χωρίς διαταγή για έξοδα.

5 Αναφερόμενη απόφαση:

Republic v. President District Court of Famagusta, Ex parte Loukia Marouletti (1971) 1 C.L.R. 226.

Έφεση.

- 10 Έφεση από τον αιτητή κατά την απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου (Μαλαχτός, Δ.) που δόθηκε στις 9 Ιουνίου, 1989 (Αρ. Αίτησης 91/88) με την οποία η αίτησή του για έκδοση προνομοιακών διαταγμάτων certiorari, mandamus και prohibition απορρίφθηκε.

E. Ευσταθίου και Κ. Καμένος, για τον Εφεσεύοντα.

- 15 *Γλ. Χατζηπέτρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α, για τους Εφεσίβλητους.*

- 20 Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π. ανάγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Η έφεση αυτή στρέφεται εναντίον της πρωτόδικης απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου με την οποία, αφού είχε δώσει αρχική άδεια για καταχώρηση αίτησεως για την έκδοση προνομοιακών διαταγμάτων Certiorari, Mandamus, και Prohibition, απέρριψε αργότερα την αίτηση του εφεσεύοντα, υιοθετώντας στην ουσία τη νομική προσέγγιση του Δικαστή του Επαρχιακού Δικαστηρίου, αφού παρέθεσε και σχετικό απόσπασμα από την υπόθεση *The Republic v. President District Court of Famagusta, Ex Parte Loukia K. Marouletti (1971) 1 C.L.R. 226* από τις σελ. 243-244.

Η έφεση στηρίζεται στους πιο κάτω λόγους:

- 30 "1. Η απόφαση του Σεβαστού Πρωτόδικου Δικασ-

στηρίου είναι εσφαλμένη καθότι εβασίσθη εις νομική παρερμηνεία και/ή πλάνη καθώς και εις πλάνη περί τα πράγματα.

2. Το Σεβαστό Πρωτόδικο Δικαστήριο δεν εξέτασε καθόλου και/ή δεν προσέδωκε την δέουσα σημασία εις το παράπονο των εφεσειόντων ότι θίγονται τα συνταγματικά τους δικαιώματα καθώς και ότι παραβιάζετο ο κανόνας της Φυσικής Δικαιοσύνης κατά την εκδίκαση της υποθέσεώς των. 5

3. Το Πρωτόδικο Δικαστήριο παρεγνώρισε ότι οι εφεσειόντες εστερήθησαν του δικαιώματος δικαίας δίκης, εφόσον η ποινική των δίωξη εβασίσθη εις μη αμερόληπτη ανάκριση της υπόθεσης υπό προσώπου το οποίο προεδίκασε την ενοχή τους πριν προχωρήσει εις την συλλογή του αποδεικτικού υλικού δια την θεμελίωση των κατηγοριών εναντίων των. 10 15

4. Η απόφαση του Σεβαστού Πρωτοδικού Δικαστηρίου είναι εσφαλμένη καθότι έχει αγνοήσει την επιτακτική διαταγή του άρθρου 35 του Συντάγματος προς διασφάλιση των συνταγματικών δικαιωμάτων των κατηγορουμένων προσώπων όπως προβλέπεται στο άρθρο 30 του Συντάγματος καθώς επίσης και την υποχρέωση όπως όλοι τυγχάνουν ίσης μεταχείρισης όπως προβλέπεται από το άρθρο 28 του Συντάγματος. Επίσης έχει αγνοήσει ότι κανένας δεν μπορεί να προδικάσει μια ποινική κατηγορία πριν να εκδοθεί η απόφαση υπό αρμοδίου Δικαστηρίου όπως προβλέπεται στο άρθρο 12 του Συντάγματος και ότι κατά συνέπεια όταν ο παραπονούμενος μιας υπόθεσης αναλαμβάνει στη συνέχεια την ανάκριση της ίδιας υπόθεσης, θέτει τον παραπονούμενο εις δυσμενή και άδικη θέση, πράγμα που επ' ουδενί λόγο είναι δυνατό να αγνοηθεί από εν Δικαστήριο της Δικαιοσύνης. 20 25 30

5. Εάν γίνει αποδεκτή η προσέγγιση του θέματος ως έπραξε το Σεβαστό Πρωτόδικο Δικαστήριο, τότε η συνταγματική προστασία των κατηγορουμένων προσώ- 35

πων θα απέβαινε γράμμα κενό οποιουδήποτε περιεχομένου και θα αφήνετο ελεύθερος ο χώρος εις την καταπίεση και την αυθαιρεσία εις βάρος των κατηγορουμένων προσώπων."

- 5   Μετά που ακούσαμε την επιχειρηματολογία του δικηγόρου του εφεσείοντα κρίνουμε πως το θέμα εντοπίζεται στο ερώτημα κατά πόσο ο πρωτόδικος Επαρχιακός Δικαστής, αρνούμενος να παραπέμψει και αιτιολογώντας την απόφασή του έσφαλε, το δε νομικό αυτό λάθος φαίνεται
10   έκδηλα στο κείμενο της υπόθεσης, (it is apparent on the face of the proceedings).

Ο πρωτόδικος Επαρχιακός Δικαστής έδωσε στη σελ. 10 της απόφασής του τους πιο κάτω λόγους για να αιτιολογήσει την κρίση του:

- 15   "Όπως έχει ήδη ειπωθεί πάνω στο κατηγορητήριο υπάρχουν 15 μάρτυρες και μέχρι το στάδιο αυτό το Δικαστήριο έχει ακούσει μόνο μέρος της μαρτυρίας ενός από τους μάρτυρες κατηγορίας - του Μ.Κ.1 - στην κύρια εξέταση. Τα αιτήματα που έχει υποβάλει η υπεράσπιση σχετίζονται και συνδέονται άμεσα και αποκλειστικά με θέματα (α) δεκτότητας της μαρτυρίας, (β) αξιοπιστίας και (γ) βαρύτητας της μαρτυρίας. Επομένως η υπεράσπιση μπορεί να εγείρει ένσταση στο κατάλληλο στάδιο για τη δεκτότητα της μαρτυρίας του
20   Μ.Κ.1 και να κάμει τις εισηγήσεις της και την επιχειρηματολογία της - και πάλι στο κατάλληλο στάδιο - σχετικά με την αξιοπιστία του Μ.Κ.1 και τη βαρύτητα που πρέπει να δοθεί στη μαρτυρία του. Υπάρχουν 15 μάρτυρες στο κατηγορητήριο. Δεν υπάρχει καθόλου απόδειξη, ή, έστω, ένδειξη ότι η υπόθεση της Κατηγορούσας Αρχής στηρίζεται αποκλειστικά και μόνο πάνω στη μαρτυρία του Μ.Κ.1. Τα αιτήματα της υπεράσπισης έχουν σχέση με τη συμπεριφορά ή τον τρόπο που έχει ενεργήσει ο Μ.Κ.1. Έστω και αν στο τέλος της
30   υπόθεσης για τους λόγους που έχει προβάλει η υπεράσπιση ή για οποιουδήποτε άλλους λόγους πεισθώ ότι
35

πρέπει να αποκλείσω τη μαρτυρία του Μ.Κ.1 δυνατόν, με βάση τη μαρτυρία των υπολοίπων 14 μαρτύρων κατηγορίας, να θεμελιώνεται καταδικαστική ετυμγορία. Κατά συνέπεια δεν μπορώ να προχωρήσω στην ακύρωση της διαδικασίας (αίτημα(α)) ή να δεχθώ τα λοιπά αιτήματα της υπεράσπισης. Ακύρωση της διαδικασίας ή υιοθέτηση των λοιπών αιτημάτων της υπεράσπισης για τους λόγους που επικαλείται η υπεράσπιση, ή για οποιουσδήποτε άλλους λόγους θα ισοδυναμούσε με στέρηση από την Κατηγορούσα Αρχή του δικαιώματός της να παρουσιάσει όλη τη μαρτυρία που έχει στα χέρια της. Στην περίπτωση αυτή 14 μαρτύρων κατηγορίας. Υιοθέτηση μιας τέτοιας πορείας δεν συνάδει καθόλου με τη διαδικασία που προδιαγράφεται από το Νόμο και την πρακτική και θα ισοδυναμούσε, επίσης, υπό τις περιστάσεις, με έκδοση αθωωτικής ετυμγορίας χωρίς να ακούσω την υπόθεση της Κατηγορούσας Αρχής στην ολότητά της. Σέβομαι απόλυτα τα δικαιώματα αυτών των κατηγορουμένων - και όλων των κατηγορουμένων. Από την άλλη τρέφω τον ίδιο σεβασμό για το δικαίωμα της πολιτείας να παρουσιάσει την υπόθεση της σύμφωνα με τις διαδικασίες που ο Νόμος και η πρακτική προβλέπουν. Άλλωστε μια τέτοια προσέγγιση συνάδει και με την αρχή της ισότητας των όπλων που είναι αναπόσπαστο στοιχείο μιας δίκαιης δίκης μέσα στην έννοια του άρθρου 6(1) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα ανθρώπινα δικαιώματα (*Ίδετε Κουπλής ν. Δημοκρατίας* (1977)3 Α.Α.Δ. 362 στη σελ. 385). Επομένως πρέπει και οι δύο πλευρές να τύχουν ίσης μεταχείρισης στην παρουσίαση της υπόθεσης τους· και στο πολύ αρχικό στάδιο αυτής της υπόθεσης χωρίς να ακουστεί η μαρτυρία στην ολότητά της δεν είναι δυνατό ούτε επιτρεπτό να υιοθετήσω τις εισηγήσεις της υπεράσπισης οι οποίες θα πρέπει να απορριφθούν."

Και προσθέτει:

"Στα πιο πάνω προσθέτω, επίσης, ότι τα ζητήματα των οποίων ζητείται η επιφύλαξη δεν είναι ζητήματα

5 τα οποία πρέπει να αποφασισθούν για να μπορέσει η
 δίκη να προχωρήσει περαιτέρω σύμφωνα με τον Νόμο
 και τους Κανόνες Πρακτικής που σχετίζονται με την
 Ποινική Δικονομία. Είναι ζητήματα που έχουν εγερθεί
 10 πάρα πολύ πρόωρα σε στάδιο της δίκης κατά το οποίο
 δεν είναι ανάγκη ν' αποφασισθούν για τους σκοπούς
 της δίκης σε αυτό το συγκεκριμένο στάδιο. Αν δε απο-
 φασισθούν σε αυτό το στάδιο θα αποφασισθούν μόνο
 15 πάνω σε υποθετική, θεωρητική και ακαδημαϊκή βάση
 και κάτι τέτοιο δεν επιτρέπεται από το δικό μας σύστη-
 μα δίκαιου."

Είναι σαφές ότι κάτω από τις διατάξεις του άρθρου
 148(1) του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155
 15 ένας Δικαστής έχει διακριτική ευχέρεια αν θα παραπέμψει
 ή όχι στο Δικαστήριο για γνωμάτευση νομικό σημείο το
 οποίο εγείρεται κατά τη διάρκεια ποινικής διαδικασίας,
 όταν η αίτηση γίνεται από την υπεράσπιση σε αντίθεση
 προς την περίπτωση στην οποία η αίτηση για παραπομπή
 20 νομικού ερωτήματος στο Δικαστήριο τούτο, κάτω από το
 ίδιο άρθρο, γίνεται από το Γενικό Εισαγγελέα οπότε και
 υποχρεούται να παραπέμψει το νομικό σημείο. Μελετή-
 σαμε με προσοχή την επιχειρηματολογία του ευπαιδευτού
 25 συνηγόρου του εφεσεύοντα, η οποία και ενσωματώνεται
 στο ίδιο το κείμενο της αιτήσεώς του το οποίο αξίζει να
 παρατεθεί αυτούσιο:

30 "3. Στην κατάθεση που υπέβαλε ο Γεώργιος Περι-
 κλέους, αναφέρονται γεγονότα για διερεύνηση και επί-
 σης γίνεται αναφορά ως κατάληξη ότι ο κατηγορούμε-
 νος είναι ένοχος κλοπής ποσοστού 3% σε βάρος του
 Κ.Ο.Τ.

35 4. Μετά την υποβολή του παραπόνου ο Γεώργιος
 Περικλέους άρχισε ο ίδιος μαζί με τον αστυνομικό Αν-
 δρέα Νεοφύτου, τις ανακρίσεις για την υπόθεση και
 προέβηκε σε όλες τις ανακριτικές ενέργειες συμπερι-
 λαμβανομένης της έρευνας στο σπίτι του και στα υπο-
 στατικά των κατηγορουμένων, την συλλογή των διαφό-

ρων εγγράφων, την αξιολόγηση των διαφόρων αποδεικτικών στοιχείων καθώς και την λήψη όλων των καταθέσεων που αφορούν την παρούσα υπόθεση από τους διάφορους μάρτυρες κατηγορίας που παρουσιάζονται στο κατηγορητήριο. 5

5. Οι πιο πάνω πράξεις αποτελούν πράξεις ανακριτικές στις οποίες προέβη ο Γεώργιος Περικλέους αν και ήταν ο παραπονούμενος στην υπόθεση, με αποτέλεσμα να υπάρχει πλήρης σύγχυση στην ιδιότητά του ως παραπονούμενου, ως ανθρώπου που είχε εκφράσει γνώμη ότι ο κατηγορούμενος ήτο ένοχος κλοπής, δηλαδή του υπό εκδίκασιν αδικήματος, με την ιδιότητα του ανακριτή της υπόθεσης. 10

6. Μια τέτοια κατάσταση παραβιάζει κατάφορα την καθεστηκία έννομη τάξη των πραγμάτων και αποτελεί πράξη δυσμένειας έναντι των κατηγορουμένων των οποίων η υπόθεση κατά το ανακριτικό στάδιο εξετάστηκε όχι ανεπηρέαστα και με αντικειμενικότητα αλλά με προκατάληψη και με τέτοιο τρόπον ώστε να παραβιάζεται κατάφορα τόσο η έννοια της Φυσικής Δικαιοσύνης, σύμφωνα με την οποίαν κανένας δεν μπορεί να δικάσει και να αποφασίσει ανεπηρέαστα δικές του αποφάσεις και/ή ενέργειες και/ή πράξεις αλλά και για το ότι αποστερήθηκαν οι κατηγορούμενοι της ευκαιρίας να τύχει η υπόθεσή τους εξέτασης με αμεροληψία ούτως ώστε να τεθούν ενώπιον της εισαγγελικής αρχής όχι μόνο τα επιβαρυντικά αλλά και τα αθωωτικά στοιχεία εναντίον τους, με αποτέλεσμα να μη συνταχθεί το κατηγορητήριο σε βάρος τους. 20 25 30

7. Οι πράξεις αυτές επίσης, παραβιάζουν την συνταγματική αρχή του άρθρου 12 του Συντάγματος ότι κανένας δεν κρίνεται ένοχος εκτός και αν τούτο αποφασισθεί από το αρμόδιο Δικαστήριο της δικαιοσύνης. Στην προκείμενη δε περίπτωση ο Γεώργιος Περικλέους καταδίκασε τον κατηγορούμενο ως ένοχο κλοπής πριν καν ακόμη ακούσει ή λάβει υπόψιν τις μαρτυρίες οι οποίες στην συνέχεια συνελέγηκαν. Οι ενέργειες επίσης 35

του Γεώργιου Περικλέους δημιουργούν δυσμενή διάκριση σε βάρος των κατηγορουμένων κατά παράβαση του άρθρου 28 του Συντάγματος, σύμφωνα με τις πρόνοιες του οποίου όλοι οι πολίτες και κατ' επέκτασιν και οι κατηγορούμενοι τυγχάνουν ίσης μεταχείρισης υπό την έννοια ότι δικαιούνται αμερόληπτης εξέτασης της υπόθεσής τους από ανεξάρτητον ανακριτή και όχι από παρουσιαζόμενον ως παραπονούμενον πρόσωπον για την διάπραξη ποινικού αδικήματος.

8. Οι πιο πάνω πράξεις επίσης καθιστούν την μαρτυρία που συνελέγη επιλήψιμη και μη αποδεκτή σύμφωνα με τις πρόνοιες της Νομολογίας εν όψει της υπόθεσης *Ανδρέας Γεωργιάδης ν. Της Αστυνομίας* (1983) 2 C.L.R. σελ. 33, σύμφωνα με τις οποίες δεν μπορεί μαρτυρία που έχει συγκεντρωθεί κατά τρόπον που παραβιάζει τον Νόμο να προσάγεται ενώπιον οποιουδήποτε Δικαστηρίου και να γίνεται αποδεκτή. Στην προκειμένη περίπτωση είναι αποδεκτό ότι όλες οι μαρτυρίες που λήφθηκαν στην υπό εκδίκαση υπόθεση 15620/87 καθώς επίσης και όλα τα δικαστικά στοιχεία λήφθηκαν κατόπιν των ανακριτικών ενεργειών του Γεώργιου Περικλέους που ενεργούσεν ως παραπονούμενος και ανακριτής μαζί με τον αστυνομικό Ανδρέα Νεοφύτου.

9. Περαιτέρω σημεία επί των οποίων στηρίζονται οι αιτούμενες θεραπείες και τα οποία δεν καλύπτονται με την πιο πάνω γενόμενη αναφοράν, αναφέρονται στα σημεία επί των οποίων στηρίχθηκαν οι αιτούμενες θεραπείες στην αίτηση 86/88 το περιεχόμενο των οποίων επιβεβαιώνεται και υιοθετείται.

10. Το Πρωτόδικο Δικαστήριο από το οποίο ζητήθηκε όπως παραπέμψει για γνωμοδότηση τα πολύ σπουδαία αυτά θέματα τα οποία προκύπτουν από τις πιο πάνω ενέργειες του Γεώργιου Περικλέους με απόφασή του ημερ. 14.5.1988 αρνήθηκε να τα παραπέμψει και τούτο πράττοντάς το παραπλανήθηκε νομικά και παραπλανήθηκε επί των πραγματικών γεγονότων πα-

ερμηνεύοντας την σχετική διάταξη του άρθρου 148 της Ποινικής Δικονομίας σύμφωνα με το οποίο ένα Δικαστήριο οφείλει κατ' ορθήν άσκησιν της διακριτικής του εξουσίας να αποστέλλει θέματα για γνωμοδότηση ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου εφόσον: (α) τα θέματα αυτά δεν έχουν ξαναεργεθεί στο παρελθόν δηλαδή είναι πρωτότυπα, (β) τα θέματα μπορούν να έχουν επίδραση για την έκβαση της υπόθεσης, (γ) εάν αυτό θα έχει σημασία για την ορθή απονομή της δικαιοσύνης.

11. Τα πιο πάνω θέματα ουδέποτε έχουν τεθεί ενώπιον του Δικαστηρίου υπό την μορφήν που τέθηκαν ενώπιον του εκδικάζοντος την ποινική υπόθεση 15620/87 Δικαστηρίου και θα έπρεπε να τύχουν της ερμηνείας του Ανωτάτου Δικαστηρίου ούτως ώστε να επανέλθει βεβαιότητα στην νομολογία και στα δικαιώματα των πολιτών της Δημοκρατίας επί του θέματος αυτού. Αντίθετα το Δικαστήριο εξέλαβε τα υποβαλλόμενα νομικά σημεία ως θέματα τα οποία θα αφορούσαν την αξιολόγηση μιας συγκεκριμένης μαρτυρίας θεωρώντας τις θέσεις της υπεράσπισης των κατηγορουμένων ότι αφορούσαν την αξιοπιστία (Credibility) και όχι το αποδεκτόν ή όχι δηλαδή το (Admissibility) όλης της μαρτυρίας η οποία συγκεντρώθηκε και λήφθηκε κατά τον ανεπίτρεπτο τρόπο που περιγράφεται στην παρούσα αίτηση. Η θέση των αιτητών είναι ότι δεν τίθεται ζήτημα αξιολόγησης μαρτυρίας αλλά περί της εγκυρότητας των αρχών του δικαίου που αφορούν τον τρόπο λήψεως μαρτυρίας για την θεμελίωση μιας ποινικής υπόθεσης και κατ' επέκταση για την εγκυρότητα του κατηγορητηρίου το οποίο στηρίζεται επί γεγονότων και μαρτυρίας η οποία λήφθηκε κατά παράνομον και/ή ανεπίτρεπτον τρόπον.

12. Οι αιτητές επίσης επικαλούνται το άρθρο 35 του Συντάγματος σύμφωνα με το οποίο όλες οι αρχές της Δημοκρατίας, νομοθετικές, εκτελεστικές και δικαστικές, υποχρεώνονται να διασφαλίζουν την αποτελεσματική εφαρμογή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων."

Διάταγμα *Certiorari* δίδεται όταν υπάρχει ένα εμφανές νομικό λάθος στο κείμενο το οποίο παρουσιάζεται ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Στην προκειμένη περίπτωση δεν διαπιστώσαμε οποιοδήποτε νομικό λάθος 5 αλλά μόνο νόμιμη και ορθή άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του εκδικάσαντος Δικαστή, που είναι επίσης σύμφωνη με τη νομολογία του Δικαστηρίου τούτου ότι δηλαδή δεν είναι επιθυμητό και χωρίς αποχρώντα λόγο να διακόπτεται η εκδίκαση μιας υπόθεσης. Επομένως η έφεση 10 απορρίπτεται.

Ως προς το θέμα των αιτουμένων πρόσθετα στην προκειμένη περίπτωση διαταγμάτων *Mandamus*, και *Prohibition*, η έκδοσή τους θα ήταν συνεπακόλουθο της προσέγγισής μας στο αίτημα για έκδοση διατάγματος 15 *Certiorari*. Δεν τίθεται ζήτημα όμως έκδοσης των διαταγμάτων αυτών εφόσον, κάτω από τις περιστάσεις της υπόθεσης, ο βασικός λόγος έκδοσης *Certiorari* απορρίφθηκε σαν αβάσιμος.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η έφεση αυτή απορρίπτεται χωρίς έξοδα. 20

Δίδομε δε οδηγίες όπως η υπόθεση, - ενόψει της σοβαρότητάς της και της καθυστέρησης που παρατηρήθηκε 25 ένεκα των διαφόρων ενδιάμεσων διαδικαστικών διαβημάτων που πάρθηκαν - εκδικαστεί το ταχύτερο δυνατό από τον ίδιο Δικαστή, ενώπιον του οποίου άρχισε η διαδικασία.

Έφεση απορρίπτεται